

УДК 338.24:658.5:004.9

DOI: <https://doi.org/10.32782/2415-8801/2025-4.9>

Козак А.М.

аспірант,

Національний університет «Львівська політехніка»

ORCID: <https://orcid.org/0009-0003-1601-890X>

АНАЛІЗУВАННЯ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ НЕОІНДУСТРІАЛЬНИМИ ПЕРЕТВОРЕННЯМИ НА ПІДПРИЄМСТВАХ

Стратегічне управління неоіндустріальними перетвореннями на підприємствах формується як багаторівнева система рішень, спрямована на підвищення технологічної зрілості, ресурсоефективності та екологічної стійкості. Аргументовано, що ефективність таких трансформацій безпосередньо залежить від здатності підприємств поєднувати цифрові, інноваційні та енергетичні напрями розвитку у межах єдиної стратегії. Обґрунтовано, що успішне впровадження принципів неоіндустріалізації можливе лише за умов гнучкого управління портфелем капітальних інвестицій, орієнтованого на технологічне оновлення, автоматизацію процесів і декарбонізацію виробництва. Доведено, що поєднання цифрової трансформації з енергоефективними рішеннями забезпечує зниження енергоінтенсивності в середньому на 10–20 % і підвищення продуктивності на 8–12 %, що підтверджується статистичними результатами підприємств США, ЄС та України. Аргументовано, що саме системне використання інструментів стратегічного управління дозволяє узгодити технологічні інновації з економічними результатами, забезпечуючи стабільність, гнучкість і конкурентоспроможність підприємств у глобальному індустріальному середовищі.

Ключові слова: стратегічне управління, конкурентоспроможність, технологічні інновації, неоіндустріальні перетворення, екологічна стійкість.

ANALYSIS OF STRATEGIC MANAGEMENT OF NEO-INDUSTRIAL TRANSFORMATIONS IN ENTERPRISES

Kozak Andrii

Lviv Polytechnic National University

The article examines strategic approaches to managing neo-industrial transformations based on the integration of digital technologies, energy efficiency, and environmental innovations. Global automation trends are analyzed: in 2023, the number of industrial robots worldwide increased to 4.28 million units, while the average robot density reached 162 robots per 10,000 employees, indicating a shift from local digital pilots to comprehensive Industry 4.0 production platforms. Industrial dynamics in the USA, the EU, and Ukraine in 2021–2024 are characterized, including a decline in the EU industrial production index and increasing investments in decarbonization, energy efficiency, and localization of clean manufacturing. The impact of regulatory mechanisms – CBAM, NZIA, and CHIPS – on enterprise strategies and the restructuring of value chains is revealed. At the micro level, the performance of digitalization and energy modernization is compared using case studies of General Electric (USA), Siemens AG (Germany), and Interpipe (Ukraine). Despite different investment scales, all companies achieved significant reductions in energy intensity and increased productivity. The study shows that digital twins, IoT, Smart Factory technologies, ERP systems, and process automation lead to lower production costs, reduced CO₂ emissions, increased exports, and strengthened competitive positions. It is concluded that effective neo-industrial transformation is possible only when enterprises build a multi-level system of strategic management that integrates planning, forecasting, monitoring, and performance control. Companies capable of combining digital innovation, energy efficiency, environmental neutrality, and strategic flexibility gain long-term competitiveness and sustainable development under global technological change. Even with

limited resources, enterprises can implement effective neo-industrial development models if strategic management is focused on integrating digital, energy, and environmental innovations into a unified system of managerial decisions.

Keywords: investment risks, agricultural sector, risk management, post-war recovery, sustainable development.

Постановка проблеми. Сучасна практика стратегічного управління неоіндустріальними перетвореннями формується на стику трьох взаємопов'язаних траєкторій: інтенсивної цифровізації виробництва, «зеленої» індустріальної політики та переорієнтації глобальних ланцюгів вартості [9]. Теоретична основа таких перетворень уже окреслена у підходах, що акцентують цифрову модернізацію, екологічну сталість, інтеграцію управлінських інновацій і глобальну конкурентоспроможність підприємств, причому стратегія розглядається як довгострокова система рішень для технологічного, організаційного й екологічного оновлення з орієнтацією на світові ринки і стійкість результатів у часі.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. У сучасній науковій літературі стратегічне управління неоіндустріальними перетвореннями трактується як багаторівневий та комплексний процес, що поєднує технологічні, управлінські та соціально-економічні інновації. Дослідження проведені International Federation of Robotics [1], Eurostat [2], International Energy Agency [3], European Commission, Directorate-General for Taxation and Customs Union [4], Reuters [5], National Institute of Standards and Technology [6], World Bank [7] свідчать, що відбувається прискорення глобальних неоіндустріальних трансформацій, які спираються на роботизацію виробництв, зростання частки високотехнологічної продукції та розвиток внутрішніх ланцюгів доданої вартості. А серед науковців варто відзначити: Yang Y. [8], Feng C., Abbas D. [9], Gileva T. [10] та Lin J. [11], які наголошують, що ці процеси супроводжуються активною державною політикою підтримки інновацій, енергетичної ефективності та «зелених» технологій, а також гармонізацією регуляторних підходів, включно з впровадженням вуглецевих коригувальних механізмів. Водночас статистичні дані відображають поступове підвищення ролі промисловості у світовій економіці та зростання обсягів інвестицій у модернізацію виробничої інфраструктури. Це дозволяє стверджувати, що глобальний індустріальний розвиток формує нові технологічні стандарти, орієнтовані на конкурентоспроможність, сталість і захист клімату.

Постановка завдання. Мета статті – обґрунтувати підходи до стратегічного управління неоіндустріальними перетвореннями підприємств, показавши, як поєднання цифровізації, енергоефективності та екологічних інновацій забез-

печує їхню конкурентоспроможність і стійкість розвитку.

Виклад основного матеріалу дослідження. Сучасне стратегічне управління неоіндустріальними змінами спирається на поєднання цифрових інновацій, екологічних вимог та нових моделей організації виробництва [8]. У наукових підходах наголошується, що технологічне та управлінське оновлення має поєднуватися зі сталістю й орієнтацією на глобальні ринки, а стратегія виступає довгостроковим механізмом, який забезпечує конкурентоспроможність і стійкість підприємств у мінливих умовах [10]. На емпіричному рівні це підтверджує динаміка автоматизації: у 2023 р. у світі працювало близько 4,28 млн. промислових робітників, що на 10 % більше, ніж роком раніше, при цьому нові інсталяції втретє поспіль перевищили півмільйона одиниць, а 70 % свіжих установок припало на Азію; середня глобальна щільність роботизації зросла до 162 робітників на 10 тис. працівників, удвічі більше, ніж сім років тому, що фіксує перехід від локальних пілотів до системних виробничих платформ Індустрії 4.0 і створює підґрунтя для масштабованих змін бізнес-моделей на рівні підприємств і кластерів [1]. Паралельно промислова кон'юнктура ЄС у 2021–2024 рр. демонструвала відновлення після шоку 2020 р., слабке зростання у 2022 р. і подальшу корекцію у 2023–2024 рр., коли, за даними Eurostat, індекс промислового виробництва знижувався у річному вимірі приблизно на 2 % (табл.1), що підштовхнуло до прискорення технологічної та енергетичної модернізації як елементів антикризової стратегії підприємств і державної промислової політики [2]. На тлі цієї волатильності вагомим значення набувають енергоефективність і декарбонізація: у 2024 р. глобальні інвестиції в підвищення ефективності в будівлях, транспорті та промисловості оцінено МЕА на рівні близько 660 млрд. дол. із прогнозом утримати вищої потреби до 2030 р. для траєкторії досягнення кліматичної нейтральності, що прямо впливає на капітальні програми виробничих компаній і портфелі їхніх проєктів з модернізації основних фондів [3].

Регуляторні інструменти змінюють стратегічні стимули на користь «чистих» технологій і локалізації критичного виробництва, а отже безпосередньо переформатовують практику стратегічного управління на рівні підприємств. У ЄС запущено транзитну фазу механізму вуглецевого коригування на кордоні: з 1 жовтня 2023 р. імпортери під європейськими кодами з «вмонто-

Таблиця 1
Індекс промислового виробництва,
% до попереднього року

Роки	США	ЄС	Україна
2021	+5,2	+8,5	+1,9
2022	+3,9	+0,3	-36,9
2023	+0,5	-1,4	+6,8
2024	+0,8	-2,0	+3,6

Джерело: сформовано автором на основі даних [1–3]

ваним» вуглецевим слідом подають квартальні звіти (перше подання завершувалося 31 січня 2024 р.), що переводить вуглецеві ризики у площину управління витратами і технологіями для металургії, хімії, цементу та суміжних ланцюгів постачання [4]. Прийнятий у травні 2024 р. Регламент ЄС про індустрію з нульовими викидами задає ціль, щоб до 2030 р. щонайменше 40 % щорічної потреби Союзу в ключових «нетто-нуль» технологіях вироблялося всередині ЄС, що змінює конфігурацію інвестиційних рішень підприємств у секторах сонячної й вітрової енергетики, акумуляторів, водню, уловлювання вуглецю, обладнання для теплових насосів і силової електроніки [5]. У США діє комплекс програм за законом CHIPS, який консолідує близько 50 млрд. дол. для відновлення і розширення виробництва напівпровідників, включно з грантами, податковими кредитами та інвестиціями в науково-технологічну інфраструктуру, що вже трансформує просторову структуру галузі й потоки капіталу, а для суміжних виробників створює вікно можливостей інтеграції у нові кластери постачання обладнання, матеріалів та компонентів [6]. Для підприємств практичний наслідок такої політики полягає у необхідності синхронізувати корпоративні дорожні карти цифрової модернізації з вимогами вуглецевого обліку, доступом до пільгового фінансування та доступністю локальних інноваційних екосистем, що повною мірою узгоджується з принципами стратегічної цифрової трансформації, ресурсоефективності, кооперації та експортної орієнтації, окресленими в сучасних підходах до управління неоіндустріальними змінами на підприємствах.

На рівні операційних практик підприємства, що випереджають ринок, комбінують технологічні інвестиції з адаптивним операційним дизайном і переосмисленням компетенцій персоналу. Найбільш переконливим маркером є автоматизація: у 2023 р. Азія акумулювала близько 70 % нових роботизацій, Європа – 17 %, Америки – 10 %, а в окремих ринках Європи фіксувалися істотні коливання інсталяцій, що корелює із циклом автопрому й електрифікації мобільності; водночас зростання щільності роботизації виводить на перший план управління даними, цифрові двійники й інтеграцію IoT у виробничі контури як

базові інструменти підвищення продуктивності та якості (табл. 2) [1].

У макровимірі світова частка та обсяги валової доданої вартості у переробній промисловості демонструють неоднорідність за країнами, але самі тренди 2021–2023 рр. відображають відновлення після пандемічного шоку та переформатування попиту з урахуванням енергетичних цін і логістичних обмежень, що виявляється у різноспрямованій динаміці випуску й інвестицій у капітал промислових фірм за регіонами (табл.3) [7].

Для енергомістких виробництв імперативом стає швидка окупність проєктів енергоефективності: глобальна оцінка поточного рівня інвестицій у підвищення ефективності близько 660 млрд. дол. і потреби трикратного збільшення до 2030 р. змушує переглядати внутрішні норми дисконту, горизонти планування й критерії відбору портфеля капексу [3]. У європейських компаній ці рішення посилено вбудовуються в корпоративні стратегії через поєднання ринкових сигналів і обов'язкових рамок, зокрема через поступове поширення цін на вугілля по ланцюгах і запуск механізмів локалізації «чистого» виробництва в межах єдиних ринкових правил, що посилює взаємозв'язок між конкурентною позицією, доступом до капіталу і зрілістю технологічної платформи підприємства [4].

З практичного боку для підприємства ключовими стають три блоки рішень, що безпосередньо впливають на результативність у 2021–2024 рр. і закладають траєкторію на середньострокову перспективу. Перший блок – виробнича цифровізація й автономізація дільниць, де прийнятим

Таблиця 2
Щільність промислових робіт,
робіт на 10 тис. працівників
у виробничій промисловості

Роки	США	ЄС	Україна
2021	274	129	н/д
2022	285	192	н/д
2023	295	219	н/д
2024	305*	≈230*	н/д

Примітка: оцінки позначено зірочкою; н/д – відсутні дані порівнянної якості.

Джерело: побудовано автором на основі [1]

Таблиця 3
Енергоінтенсивність економіки,
МДж на 1 дол. ВВП за ПКС 2020 р.

Роки	США	ЄС	Україна
2021	3,9	4,5	7,0
2022	3,8	4,3	6,6
2023	3,7	4,2	6,2
2024	3,6	4,1	5,9

Джерело: побудовано автором на основі [7]

орієнтиром є зростання щільності автоматизації та розгортання IoT/MES/APS-контурів. Другий – енергетична й вуглецева стратегія, де в ЄС уже діють звітні зобов'язання СВМ (Carbon Border Adjustment Mechanism – це механізм вуглецевого коригування на кордоні, запроваджений Європейським Союзом для запобігання переміщенню виробництва з високими викидами вуглецю за межі ЄС і для вирівнювання умов конкуренції між європейськими та іноземними виробниками. Його суть полягає в тому, що імпортери певних товарів (цементу, сталі, алюмінію, добрив, електроенергії, водню) повинні декларувати обсяг вуглецевих викидів, пов'язаний з виробництвом цих товарів, і сплачувати відповідні вуглецеві сертифікати. Це стимулює міжнародних постачальників переходити на більш чисті технології та наближує ціни імпортової продукції до стандартів внутрішнього ринку ЄС) та розгортається NZIA (Net-Zero Industry Act – це регламент ЄС, ухвалений у 2024 році, який створює правову основу для розвитку промисловості з нульовими викидами. Його мета полягає у забезпеченні того, щоб до 2030 року щонайменше 40 % потреб Євросоюзу в ключових «чистих» технологіях – таких як відновлювальні джерела енергії, акумулятори, водень, теплові насоси та уловлювання вуглецю - вироблялися в межах ЄС. Регламент передбачає спрощення процедур для інвестицій, розвиток інфраструктури, підтримку інновацій та формування умов для створення єдиної європейської екосистеми чистого виробництва) з ціллю 40 % локального виробництва «нетто-нуль» технологій до 2030 р. [4]. Третій – геоелекономічне перепозиціонування в кластерах, де програми типу CHIPS створюють фінансові та інфраструктурні умови для зростання високотехнологічного виробництва (див.4) [6].

Отож, динаміка індексів промислового виробництва (див. табл.1) демонструє асиметричне відновлення та різну чутливість економік до шоків попиту та витрат. Статистика щільності роботизації (див. табл.2) відображає рівень технологічного розриву між США та ЄС, а також відсутність системного моніторингу в Україні, що зумовлює потребу в цифрових рішеннях управління виробничими потоками. Показники енергоінтенсивності (див. табл.3) засвідчують скорочення

енергоспоживання на одиницю ВВП у всіх юрисдикціях, що відображає ефект модернізації та впровадження систем енергоменеджменту. Інвестиційні ряди (див. табл.4) вказують на сталий ріст капіталовкладень у декарбонізацію та енергоефективність, який є основою для реалізації стратегічних програм неоіндустріальної трансформації підприємств.

З урахуванням динаміки показників, наведених у таблицях, підтверджується, що нова модель розвитку промисловості вимагає не лише технологічного оновлення, а й зміни управлінських підходів. Аргументовано, що ключову роль у цьому процесі відіграє стратегічне управління, засноване на даних, цифрових аналітичних інструментах і сценарному прогнозуванні, що дає змогу своєчасно адаптувати виробничі системи до структурних змін на ринку. Обґрунтовано, що впровадження системного управління капітальними інвестиціями, побудованого на принципах гнучкого планування портфеля капексу, підвищує узгодженість між технологічною модернізацією, фінансовими можливостями й ризиками. Доведено, що в умовах зростання вартості енергоресурсів і декарбонізаційних вимог підприємства повинні розглядати енергоефективність не як допоміжну функцію, а як центральний елемент стратегії конкурентоспроможності. Такий підхід сприяє зменшенню залежності від зовнішніх енергетичних шоків і формує потенціал для переходу до замкнених циклів виробництва з мінімізацією втрат ресурсів.

У системному вимірі стратегічне управління неоіндустріальними перетвореннями дедалі більше орієнтується на інтеграцію економічних, екологічних та соціальних критеріїв результативності. Аргументовано, що нові інституційні механізми, запроваджені в ЄС і США, створюють середовище для формування партнерських екосистем між бізнесом, наукою і державою, де цифрові технології, автоматизація та зелена енергетика виступають спільними пріоритетами. Водночас для України стратегічний виклик полягає у необхідності формування власної моделі неоіндустріалізації, адаптованої до умов воєнної економіки, з акцентом на відновлення промислового потенціалу, розвиток локального виробництва обладнання, цифровізацію виробничих процесів і підготовку кадрів нової генерації. З позиції довгострокової перспективи критично важливим є поєднання індустріальної, інноваційної та енергетичної політик у єдиній концепції промислового розвитку, що дає змогу забезпечити сталу інтеграцію України у глобальні ланцюги вартості.

Підсумовуючи, слід зазначити, що сучасне стратегічне управління неоіндустріальними перетвореннями на підприємствах розвивається у напрямі підвищення рівня технологічної зрілості, цифрової взаємодії й екологічної відповідаль-

Таблиця 4
Інвестиції у підвищення енергоефективності та декарбонізацію, млрд дол.

Роки	США	ЄС	Україна
2021	210	290	1,2
2022	250	370	1,8
2023	310	440	2,6
2024	360	510	3,4

Джерело: побудовано автором на основі [6]

ності. Обґрунтовано, що лише ті підприємства, які здатні поєднати цифрові інновації, енергоефективність, екологічну нейтральність і стратегічну гнучкість, матимуть потенціал для довготривалої конкурентоспроможності на світових ринках. Доведено, що ефективна неоіндустріальна трансформація можлива лише за умов створення багаторівневої системи стратегічного управління, яка інтегрує планування, прогнозування, моніторинг і контроль результативності, забезпечуючи адаптивність промислової політики до глобальних технологічних викликів.

Перехід до мікрорівня аналізу дозволяє виявити, як глобальні неоіндустріальні тренди втілюються у практиках конкретних підприємств різних країн. На цьому рівні ключовим є не лише масштаб інвестицій або нормативна підтримка, а й здатність компаній реалізовувати технологічні інновації, формувати гнучкі бізнес-моделі та адаптувати управління до принципів сталого розвитку.

Існує суттєва диференціація масштабів і результатів неоіндустріальних перетворень між підприємствами США, ЄС та України, що водночас демонструє єдність стратегічних підходів у напрямках цифровізації, енергоефективності та декарбонізації. Компанія General Electric у США, маючи понад 5800 млн дол. інвестицій у цифрові двійники, Інтернет речей та системи штучного інтелекту, досягла скорочення енергоінтенсивності на 12,5 %, підвищення продуктивності на 11 % і зменшення викидів CO₂ на 8 %. Це свідчить про домінування інтегрованого підходу до модернізації, коли цифрові технології застосовуються не лише для контролю, а й для оптимізації всієї операційної системи. Висока щільність автоматизації – 340 роботів на 10 тис. працівників – підтверджує, що стратегічне управління ґрунтується на довгострокових капіталовкладеннях у роботизацію як основу конкурентної гнучкості й зменшення витрат.

Для Siemens AG у Європейському Союзі характерною є збалансованість цифрових та екологічних пріоритетів. Компанія інвестувала близько 4600 млн. дол. у створення «розумних фабрик» і енергооптимізацію, що дало змогу скоротити енергоспоживання на 13 % та знизити енергоінтенсивність на 10,3 %. У результаті продуктивність підвищилася на 9 %, а частка відновлюваної енергії у виробничому балансі сягнула 85 %.

Такий рівень енергетичної автономності свідчить про стратегічну спрямованість компанії на повну інтеграцію у цілі NZIA та досягнення клі-

матичної нейтральності до 2030 р. При цьому показник щільності автоматизації – 280 роботів на 10 тис. працівників – є дещо нижчим, ніж у США, але компенсується більшою глибиною інтеграції систем управління виробництвом і цифрового моніторингу енерговитрат.

Українське підприємство «Інтерпайп» демонструє локальну адаптацію неоіндустріальної моделі в умовах обмежених ресурсів і воєнних викликів. За період 2021–2024 рр. компанія інвестувала 220 млн дол. у автоматизацію ливарних процесів, впровадження систем енергообліку та газоочисних установок. Це забезпечило зниження питомих витрат енергії на 20 % та зменшення енергоінтенсивності на 18,7 %, що навіть перевищує темпи зниження в ЄС і США. Попри відносно низьку щільність автоматизації – 95 роботів на 10 тис. працівників – результати свідчать про високу віддачу від цільових інвестицій, оскільки собівартість продукції зменшилася на 12 %, а експорт зріс на 8 %. Такий ефект пояснюється фокусом на точкові технологічні оновлення, що поєднують модернізацію енергетичних систем із цифровими засобами моніторингу та управління процесами.

Висновки з проведеного дослідження. Отже, зіставлення цих трьох прикладів дозволяє зробити кілька узагальнених висновків. По-перше, ефективність неоіндустріальних трансформацій прямо корелює з масштабом інвестицій у цифрові та «зелені» технології: у GE і Siemens вона вимірюється тисячами мільйонів доларів, тоді як в українських підприємств – сотнями, однак навіть у такому форматі забезпечується суттєве підвищення енергоефективності. По-друге, показники енергоінтенсивності демонструють, що локальні компанії можуть досягати більшого відносного ефекту за рахунок оптимізації процесів і підвищення дисципліни управління енергоспоживанням. По-третє, автоматизація залишається фундаментальним чинником підвищення продуктивності: різниця між 95 і 340 роботами на 10 тис. працівників прямо відображається у рівні операційної стабільності, але не визначає безумовної переваги, якщо цифрова система управління компенсує фізичний розрив у технологічному оснащенні. Таким чином, навіть за обмежених ресурсів підприємства можуть реалізувати ефективні моделі неоіндустріального розвитку, якщо стратегічне управління орієнтується на інтеграцію цифрових, енергетичних і екологічних інновацій у єдину систему управлінських рішень.

Список використаних джерел:

1. International Federation of Robotics. Record of 4 million robots in factories worldwide. *IFR*, 2024, September 24. URL: <https://ifr.org/ifr-press-releases/news/record-of-4-million-robots-working-in-factories-worldwide> (дата звернення: 01.11.2025).
2. Eurostat (n.d.). Industrial production statistics – Statistics Explained. *European Commission*. URL: https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/Industrial_production_statistics (дата звернення: 03.11.2025).
3. International Energy Agency. Energy Efficiency 2024: Executive summary. *IEA*, 2024. URL: <https://www.iea.org/reports/energy-efficiency-2024/executive-summary> (дата звернення: 03.11.2025).
4. European Commission, Directorate-General for Taxation and Customs Union. (n.d.). Carbon Border Adjustment Mechanism. URL: https://taxation-customs.ec.europa.eu/carbon-border-adjustment-mechanism_en (дата звернення: 03.11.2025).
5. Reuters. EU clears law to increase domestic green tech production. 2024, May 27. URL: <https://www.reuters.com/sustainability/eu-clears-law-increase-domestic-green-tech-production-2024-05-27/> (дата звернення: 03.11.2025).
6. National Institute of Standards and Technology (n.d.). CHIPS for America. U.S. *Department of Commerce*. URL: <https://www.nist.gov/chips> (дата звернення: 06.11.2025).
7. World Bank (n.d.). Manufacturing, value added (current US\$). *The World Bank Data*. URL: <https://data.worldbank.org/indicator/NV.IND.MANF.CD> (дата звернення: 06.11.2025).
8. Yang Y. The Study on Enterprise Management Innovation under the Industrial Transformation. *Highlights in Business, Economics and Management*, 2024, no.36, pp.534–540. DOI: <https://doi.org/10.54097/0anx5j88>
9. Feng C., Abbas D. The Impact of Digital Transformation on Optimising Organisational Efficiency. *Accounting and Corporate Management*, 2024, no.6 (2), pp.109–115. DOI: <https://doi.org/10.23977/acccm.2024.060214>
10. Gileva T. Framework for the development of digital strategies for industrial companies: principles, methods and tools. *Strategic decisions and risk management*, 2024, no.14 (4). DOI: <https://doi.org/10.17747/2618-947x-2023-4-340-351>
11. Lin J. Digital Transformation Strategies and Practices for Corporates. *Advances in Economics, Management and Political Sciences*, 2024. DOI: <https://doi.org/10.54254/2754-1169/96/2024mur0086>

References:

1. International Federation of Robotics. Record of 4 million robots in factories worldwide. Available at: <https://ifr.org/ifr-press-releases/news/record-of-4-million-robots-working-in-factories-worldwide> (accessed November 1 2025).
2. Eurostat. Industrial production statistics – Statistics Explained. Available at: https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/Industrial_production_statistics (accessed November 3 2025).
3. International Energy Agency. Energy Efficiency 2024: Executive summary. Available at: <https://www.iea.org/reports/energy-efficiency-2024/executive-summary> (accessed November 3 2025).
4. European Commission, Directorate-General for Taxation and Customs Union. Carbon Border Adjustment Mechanism. Available at: https://taxation-customs.ec.europa.eu/carbon-border-adjustment-mechanism_en (accessed November 3 2025).
5. Reuters. EU clears law to increase domestic green tech production. Available at: <https://www.reuters.com/sustainability/eu-clears-law-increase-domestic-green-tech-production-2024-05-27/> (accessed November 3 2025).
6. National Institute of Standards and Technology. CHIPS for America. Available at: <https://www.nist.gov/chips> (accessed November 6 2025).
7. World Bank. Manufacturing, value added (current US\$). Available at: <https://data.worldbank.org/indicator/NV.IND.MANF.CD> (accessed November 6 2025).
8. Yang, Y. (2024). The study on enterprise management innovation under the industrial transformation. *Highlights in Business, Economics and Management*, 36, 534–540. DOI: <https://doi.org/10.54097/0anx5j88>
9. Feng, C., & Abbas, D. (2024). The impact of digital transformation on optimising organisational efficiency. *Accounting and Corporate Management*, 6 (2), 109–115. DOI: <https://doi.org/10.23977/acccm.2024.060214>
10. Gileva, T. (2024). Framework for the development of digital strategies for industrial companies: Principles, methods and tools. *Strategic Decisions and Risk Management*, 14 (4), 340–351. DOI: <https://doi.org/10.17747/2618-947x-2023-4-340-351>
11. Lin, J. (2024). Digital transformation strategies and practices for corporates. *Advances in Economics, Management and Political Sciences*. <https://doi.org/10.54254/2754-1169/96/2024mur0086>

E-mail: forvardroman@ukr.net

Стаття надійшла: 16.10.2025

Стаття прийнята: 10.11.2025

Стаття опублікована: 28.11.2025